

ג'ויס קרול אוטס

אנה תלך ומאין תבוא?

לכוב דילן

קראו לה קוני. היא היתה בת חמש-עשרה והיה לה מנהג מהיר, עצבני ומצחקק, להטות את הצוואר כדי להעיף מבט במראות או לבחון את הפנים של אנשים אחרים כדי לוודא ששלה נראים בסדר. אמה, שהבחינה בכל דבר וידעה הכל, וכבר לא היתה לה סיבה של ממש להביט בפניה שלה, תמיד גערה בקוני על כך. "תפסיקי לבהות בעצמך. מי את? את חושבת שאת כל-כך יפה?" היתה אומרת. לשמע התלונות המוכרות והשחוקות האלה היתה קוני מרימה גבות ומסתכלת ישר דרך אמה, אל תוך דימוי מעורפל של עצמה כפי שהיתה ממש באותו רגע: היא ידעה שהיא יפה, וזה הספיק. גם אמה היתה פעם יפה, אם אפשר להאמין לתמונות באלבום, אבל עכשיו יופייה אבד ולכן תמיד חיפשה את קוני בסיבוב. "למה את לא דואגת שהחדר שלך יהיה נקי כמו אחותך? איך סידרת את השיער ככה – ומה לעזאזל מסריחה? ספריי לשיער? מתי ראית את אחותך משתמשת בזבל הזה".

אחותה, ג'ון, היתה בת עשרים-וארבע ועדיין גרה בבית. היא עבדה כמזכירה בתיכון שבו קוני למדה, ואם לא היה די בזה – היא היתה כל-כך חסרת חן ומגושמת ויציבה, שקוני היתה צריכה לשמוע כל הזמן את שבחיה מפי אמה ואחיותיה של האם. ג'ון עשתה ככה וג'ון עשתה ככה, היא חסכה כסף ועזרה לנקות את הבית ובישלה וקוני לא מסוגלת לעשות שום דבר, כי הראש שלה מלא בחלומות זולים. אבא שלה היה רוב הזמן בעבודה, וככא הביתה, רצה ארוחת ערב וקרא את העיתון בזמן ארוחת הערב ואחרי ארוחת הערב הלך למיטה. הוא לא טרח לדבר איתן יותר מדי, אבל מעל ראשו הכפוף המשיכה אמה של קוני להציץ לה עד שקוני רצתה שאמה תמות והיא עצמה תמות והכל ייגמר. "לפעמים היא גורמת לי לרצות להקיא", התלוננה בפני חבריה. היה לה קול גבוה, חסר נשימה ומבודח, שגרם לכל דבריה להישמע קצת מאולצים, גם אם נאמרו בכנות.

דבר אחד היה טוב: ג'ון נהגה לצאת עם החברות שלה, בחורות חסרות חן ויציבות כמוה, ולכן כשגם קוני רצתה לצאת, אמה לא התנגדה. אבא של חברתה הטובה של קוני הסיע את הבנות אל העיר, מרחק חמישה קילומטרים, והשאיר אותן במרכז המסחרי כדי שיוכלו לשוטט בין החנויות או ללכת לסרט, וכשבא לאסוף אותן באחת-עשרה, אף פעם לא טרח לשאול מה עשו.

דמויותיהן המשוטטות במרכז המסחרי במכנסיים קצרים ונעלי בלט שטוחות, שתמיד נגררו על המדרכה, וצמידי קמעות שהצטלצלו על פרקי ידיהן הדקים, הפכו כבר מוכרות, מן הסתם; הן היו מתלחשות ומצחקקות בחשאי בכל פעם שעבר שם מישהו ששיעשע או עניין אותן. לקוני היה שיער בלונדיני כהה ארוך שמשך את מבטי כולם, והיא הרימה וניפחה חלק ממנו על ראשה, ולשאר הניחה ליפול מטה על גבה. החולצה שלבשה נראתה בבית אחרת מכפי שנראתה בחוץ. לכל דבר אצלה היו שני פנים, אחד לבית ואחד לכל מקום שאיננו הבית: להליכה שלה, שיכלה להיות ילדותית ומתנודדת, או משתרכת מספיק כדי שכולם יחשבו שמוסיקה מתנגנת לה בראש; לפה שלה, שהיה חיוור ומגחך רוב הזמן, אבל בהיר וורוד בערכים שבילתה בחוץ; לצחוק שלה, שבבית היה ציני ומתמרח – "חה חה חה, מצחיק מאוד" – אבל דק ועצבני בכל מקום אחר, כמו צלצול הקמעות על הצמיד שלה.

לפעמים הן באמת הלכו לקניות או לסרט, אבל לפעמים חצו את הכביש הראשי, וחמקו במהירות לאורך הנתיב הסואן אל מסעדת הדרייב-אין שאליה היו באים בנים גדולים יותר. המסעדה היתה מעוצבת בצורת בקבוק גדול, אם כי היתה פחוטה יותר מבקבוק אמיתי, ועל הפקק שלה, למעלה, הסתחררה דמות של נער מגחך שהניף המבורגר. באחד הלילות באמצע הקיץ הן חצו את הדרך לשם בריצה, מתנשפות מגודל התעוזה, ומיד מישהו נשען החוצה מחלון מכונית והזמין אותן להיכנס, אבל זה היה רק נער מהתיכון, שאותו לא אהבו. היכולת להתעלם ממנו גרמה להן להרגיש טוב. הן המשיכו בדרכן מעלה, מבעד למבוך של מכוניות חונות ומשוטטות, אל תוך המסעדה שהיתה מופזת אור ורוחשת-זכובים, ופניהן נמלאו שביעות רצון וציפייה, כאילו הן נכנסות למקום קדוש המזדהר מתוך הלילה כדי להעניק להן מחסה וברכה כאוות נפשן. הן ישבו על הבר ושילכו קרסוליהן, כתפיהן הדקות מתוחות מרוב התרגשות, והאזינו למוסיקה שהפכה כל דבר לטוב כל כך: המוסיקה תמיד היתה שם ברקע, כמו בטקס בכנסייה. דבר שאפשר להיתלות בו.

נער בשם אָדי בא לדבר איתן. הוא נשען לאחור על כיסא הבר וטילטל עצמו סביב בחצאי מעגלים שבסופם נעצר והסתובב בחזרה, ואחרי זמן מה שאל את

קוני אם תרצה לאכול משהו. היא אמרה שתרצה וטפחה על זרוע חברתה בדרכה החוצה – זו העוותה את פניה במבט אמיץ וקומי – וקוני אמרה שהיא תפגוש אותה באחת-עשרה בצד השני של הכביש. "ממש לא נעים לי לעזוב אותה ככה", אמרה קוני ברצינות, אבל הנער אמר שהיא לא תישאר שם לבד זמן רב. ואז הם יצאו החוצה לעבר המכונית שלו, ובדרך קוני לא הצליחה להתאפק והניחה למבטה לשוטט על פני השמשות והפרצופים שסבבו אותה, ופניה זרחו בהנאה שלא היתה לה שום קשר לאדי או אפילו למקום הזה, אולי בגלל המוזיקה. היא זקפה את כתפיה וינקה אוויר לריאותיה מתוך העונג הצרוף של עצם החיים, וממש באותו רגע נתקל מבטה בפנים שהיו מרחק מטרים ספורים מפניה. היה זה נער בעל שיער שחור ומדובלל, בטרנטה נפתחת בצבע זהב. הוא לטש מבטו אליה ואז התרחבו שפתיו לכדי גיחוך. קוני צימצמה עיניה כלפיו ופנתה משם, אך לא הצליחה להימנע מלהביט לאחור, שם הוא ניצב עדיין, מתבונן בה. הוא נופף באצבעו, צחק ואמר, "אני אשיג אותך, מותק", וקוני סובבה שוב את גבה בלי שאדי הבחין בדבר.

היא בילתה איתו שלוש שעות, במסעדה שבה הם אכלו המבורגרים ושתי קולה מכוסות שעווה שתמיד ניקו עליהן אגלי זיעה, ולאחר מכן בסמטה מרחק קילומטר משם בערך, וכשהוא עזב אותה, בחמישה לאחת-עשרה, רק בית הקולנוע היה פתוח עדיין במרכז המסחרי. החברה שלה היתה שם, היא דיברה עם נער. כשקוני הגיעה, חייכו שתי הנערות זו אל זו וקוני אמרה, "איך היה הסרט?" והנערה אמרה, "את אמורה לדעת". הן נסעו משם עם אביה של הנערה, מנומנות ומרוצות, וקוני לא הצליחה להתאפק והביטה לאחור על המרכז המסחרי החשוך עם מגרש החנייה הריק והשלטים שנראו כעת דהויים וחיוורים, ועל מסעדת הדרייב-אין, שם סבבו עדיין המכוניות ללא לאות. היא לא שמעה את המוזיקה מהמרחק הזה.

למחרת בבוקר שאלה אותה ג'ון איך היה הסרט, וקוני אמרה, "ככה ככה". היא והנערה הזאת, ולפעמים גם נערה נוספת, היו יוצאות יחד כמה פעמים בשבוע, ואת שאר הזמן בילתה קוני בבית – זו היתה חופשת הקיץ – כשהיא מסתובבת לאמה בין הרגליים, שקועה במחשבות, בחלומות בהקיץ על הבנים שפגשה. אבל כל הבנים נשמטו והתמוססו לכדי פרצוף אחד, שלא היה פרצוף ממש אלא יותר מין רעיון, תחושה שהתערבבה במקצב הדחוף והעיקש של המוזיקה ובאוויר הלח של ליל יולי. אמה של קוני משכה אותה פעם אחר פעם אל הקרקע בעזרת המשימות שהטילה עליה או בשאלה פתאומית, "מה קורה עם הנערה הזאת, פטינגר?"

וקוני היתה עונה בעצבנות, "אה, היא. המטומטמת הזאת". היא תמיד דאגה לסמן גבול ברור בינה לבין נערות כאלה, ואמה היתה לא־מתוחכמת ונדיבה מספיק כדי להאמין לזה. אמה היתה כל־כך לא מתוחכמת, עד שקוני חשבה שאולי זה אכזרי לשטות בה כל־כך הרבה. האם היתה מדשדשת ברחבי הבית בנעלי בית ישנות ומלינה בטלפון באוזני אחות אחת על האחרת, ואחר כך האחרת היתה מתקשרת והשתיים היו מלינות על השלישית. כששמה של ג'ון הוזכר, היתה נימת קולה של האם מתחממת, וכששמה של קוני הוזכר היתה מתקררת. זה לא באמת הצביע על עוינות כלפי קוני, ולמען האמת קוני חשבה שאמה מעדיפה אותה על פני ג'ון רק משום שהיא יפה יותר, אבל שתייהן המשיכו להעמיד פנים שיש ביניהן כעס, והרגישו שהן רבות ונאבקות על דבר שאין לו ערך רב בעיני מי מהן. לפעמים, על כוס קפה, הן כמעט היו חברות, אבל משהו היה צץ – איזה רוגז שזיזום פתאום סביב ראשיהן כמו זבוב – ופניהן היו מתכרכמים בבוז.

באחד מימי ראשון התעוררה קוני באחת־עשרה – אף אחד מהם לא טרח ללכת לכנסיה – וחפפה את שיערה כדי שיוכל להתייבש בשמש כל היום. הוריה ואחותה עמדו ללכת לברביקיו בבית של אחת הדודות וקוני אמרה שלא, היא לא מעוניינת, וגילגלה עיניה כדי להבהיר לאמה מה בדיוק דעתה על זה. "אז תישארי בבית לבד", אמרה האם בקול קשה. קוני ישבה בחוץ, מאחורי הבית, בכיסא גן והביטה בהם כשנסעו לדרכם, אביה שקט וקירח, גופו מגובנן בניסיון לחלץ את המכונית מהחניה, אמה עדיין במבט כועס, שלא התרכך כלל מבעד לשמשה, ובמושב האחורי ג'ון המסכנה, כולה מלובשת כאילו אין לה מושג מה זה ברביקיו, עם כל הילדים שרצים וצועקים והזבובים. קוני ישבה בעיניים עצומות בשמש, חולמת בהקיץ ומסוחררת מהחום שאפף אותה, כאילו הוא מין סוג של אהבה, חיבוק של אהבה, ומחשבותיה גלשו אל הנער שאיתו בילתה בלילה הקודם, וכמה נחמד הוא היה, וכמה מתוק זה תמיד, לא כמו שמישהי כמו ג'ון משערת אלא מתוק, עדין, כמו שזה בסרטים וכמו שמובטח בשירים. וכשפקחה את עיניה בקושי ידעה איפה היא נמצאת, החצר האחורית הפכה לשדה עשבים שוטים ושורת עצים סבבה אותה כמו גדר, ומאחוריה תלו שמים כחולים ללא רבב. "בית החווה" העשוי אסבסט, שהיה עכשיו בן שלוש שנים, הבהיל אותה – הוא נראה קטן. היא ניצרה ראשה כאילו בניסיון להתעורר. היה חם מדי. היא נכנסה אל הבית והדליקה את הרדיו, להטביע את השקט. היא ישבה בקצה המיטה שלה, יחפה, והקשיבה במשך שעה וחצי לתכנית שנקראה "המסיבה של יום ראשון ברשת", תקליט אחרי תקליט של שירים

קשים, מהירים, צווחניים, שהיא שרה יחד איתם, וביניהם קריאות של "בובי קינג": "שימו לב, בנות, סון וצ'רלי רוצים שתקשיבו טוב-טוב לשיר הבא!" וקוני הקשיבה טוב-טוב, טובלת בזוהר של הנאה איטית פועמת, שכאילו עלתה באופן מסתורי מתוך המוזיקה עצמה, ונחה בעצלות בחלל נטול האוויר של החדר הקטן, נשאפת אל קירבה ונפלטת החוצה בכל פעם שחזה עלה וירד קלות.

לאחר זמן מה היא שמעה מכונית מתקרבת בשביל הגישה. היא התיישבה בקפיצה, מבוהלת, כי זה לא היה יכול להיות אביה בשעה מוקדמת כל-כך. החצץ המשיך להיגרס לאורך כל הדרך – השביל היה ארוך – וקוני רצה לחלוץ. היא לא זיהתה את המכונית. זו היתה טרנטה פתוחה בצבע זהב בהיר שהחזיר את אור השמש בגוון עכור. לכה החל הולם ואצבעותיה תפסו בשיערה, בדקו אותו, והיא לחשה, "אלוהים, אלוהים", ושאלה את עצמה איך היא נראית. המכונית נעצרה ליד הדלת האחורית והצופר השמיע ארבע הברות קצרות, כאילו היה זה סימן שקוני אמורה להכיר.

היא נכנסה למטבח והתקרבה לאט אל הדלת, ואז הציצה החוצה מדלת הרשת, בהונותיה היחפות מתעקלות מטה במורד המדרגה. במכונית ישבו שני נערים ועכשיו היא זיהתה את הנהג: היה לו שיער שחור ומדובלל, מרוט, דומה בטירוף לפאה, והוא גיחך לעברה.

"לא איחרתי, הא?" הוא אמר.

"מי לעזאזל אתה חושב שאתה?" אמרה קוני.

"אמרתי לך שאני יצא, נכון?"

"אני אפילו לא יודעת מי אתה."

היא דיברה בקול זועף, מקפידה לא להפגין שום עניין או הנאה, והוא דיבר בקול מונוטוני צלול, מהיר. קוני הביטה מעבר לו, אל הנער האחר, לא ממהרת לשום מקום. היה לו שיער חום בהיר, ותלתל נפל על מצחו. פיאות לחייו העניקו לו מראה עז, נבוך, אך עד כה לא טרח אפילו להעיף בה מבט. שני הנערים הרכיבו משקפי שמש. המשקפיים של הנהג היו מטאליים ושיקפו כל דבר בהקטנה.

"רוצה לבוא לסיבוב?" הוא אמר.

קוני גיחכה והניחה לשיערה להתפזר על אחת מכתפיה.

"המכונית שלי לא מוצאת חן בעינייך? זה צבע חדש", הוא אמר.

"תקשיבי."

"מה?"

"את חמודה."

היא העמידה פנים שהיא עצבנית, מגרשת זכובים מן הדלת.

"את לא מאמינה לי, או מה?" הוא אמר.

"תראה, אני אפילו לא יודעת מי אתה", אמרה קוני בשאט נפש.

"הי, לאלי יש רדיו, תראי. שלי נשבר". הוא הרים את הזרוע של חברו והראה

לה רדיו טרנזיסטור קטן שהנער החזיק, וכעת החלה קוני לשמוע את המוסיקה.

זו היתה אותה תכנית שהתנגנה בתוך הבית.

"בובי קינג?" היא אמרה.

"אני מקשיב לו כל הזמן. אני חושב שהוא גדול".

"הוא די גדול", אמרה קוני באי רצון.

"תקשיבי, הוא ממש ענק. הוא יודע בדיוק מה הולך".

קוני הסמיקה מעט, כי המשקפיים מנעו ממנה לראות על מה בדיוק הנער

מסתכל. היא לא הצליחה להחליט אם היא מחבבת אותו או שהוא אידיוט, ולכן

השתתה בפתח הבית, לא יצאה ולא נכנסה. היא אמרה, "מה זה כל מה שרשום

על המכונית שלך?"

"את לא מצליחה לקרוא?" הוא פתח את הדלת בזהירות רבה, כאילו פחד

שתיפול. הוא החליק החוצה באותה מידה של זהירות, שותל את רגליו בקרקע

בחוזקה, והעולם המטאלי הזעיר שבמשקפיו האט מהלכו כמו ג'לטין בתהליך

התגבשות, שבמרכזו החולצה של קוני, בצבע ירוק בהיר. "זה כאן, קודם כל,

השם שלי", הוא אמר. המילים "ארנולד פֶרְנַד" היו רשומות באותיות שחורות

כפחם על צד המכונית, עם ציור של פנים עגולים, מגחכים, שהזכירו לקוני

דלעת, אלא שהרכיבו משקפי שמש. "הייתי רוצה להציג את עצמי. אני ארנולד

פרנד וזהו שמי האמיתי ואני עומד להיות חבר שלך, מותק, ובתוך המכונית זהו

אלי אוסקר, הוא קצת ביישן". אלי הרים את הטרנזיסטור אל כתפו וייצב אותו

שם. "והמספרים האלה הם קוד סודי, מותק", הסביר ארנולד פרנד. הוא קרא

את המספרים, 33, 19, 17¹, והרים גבות לעומתה לברר מה היא חושבת על זה,

אבל זה לא עורר בה שום מחשבה. הפגוש האחורי השמאלי היה מחוץ, וסביבו

נכתב, על רקע הזהב הבוהק: "את זה עשתה נהגת משוגעת". קוני לא יכלה שלא

לצחוק. ארנולד היה מרוצה מהצחוק שלה והרים את מבטו אליה. "בצד השני יש

עוד הרבה – רוצה לבוא לראות?"

"לא".

1 המספרים מצפוינים מראה מקום המפנה לסיפור פילגש בגבעה, שממנו לקוחה כותרת הסיפור, שופטים יט, יז: "ויישא עיניו וירא את האישה האורח ברחוב העיר, ויאמר האישה הזקן: אנה תלך ומאין תבוא".

"למה לא?"

"למה לי?"

"לא רוצה לראות מה יש על המכוננית? לא רוצה לבוא לסיכוב?"

"אני לא יודעת".

"למה לא?"

"יש לי דברים לעשות".

"מה למשל?"

"דברים".

הוא צחק כאילו אמרה משהו מצחיק. הוא טפח על ירכיו. הוא עמד בצורה משונה, נשען לאחור על המכוננית כאילו הוא מייצב את עצמו. הוא לא היה גבוה, רק שניים-שלושה סנטימטרים מעליה אם היא תרד אליו. קוני אהבה את הבגדים שלבש, ככה התלבשו כולם: ג'ינס צמודים דהויים שנתחבו אל תוך מגפיים משופשפים, שחורים, חגורה שהידקה את מותניו וגילתה עד כמה הוא צנום, וגופיה לבנה שהיתה טיפה מלוכלכת, וחשפה את השרירים הקטנים והחזקים שעל זרועותיו וכתפיו. הוא נראה כמי שעובד בעבודה קשה, אחד שמרים וסוחב דברים. אפילו הצוואר שלו נראה שרירי. ופניו היו מוכרים, איכשהו. הלסת והסנטר והלחיים כהים מעט כי הוא לא התגלח יום יומיים, והאף ארוך ונשרי, מרחרח, כאילו היא ממתק שהוא עומד לזלול וכל השאר זה רק בצחוק.

"קוני, את לא אומרת את האמת. היום זה היום שלך, שמוקדש לסיכוב אתי ואת יודעת את זה", אמר, צוחק עדיין. האופן שבו התיישר ונחלץ מהתקף הצחוק שלו לימד שהצחוק כולו היה מזויף.

"מאיפה אתה יודע איך קוראים לי?" היא אמרה בחשדנות.

"קוראים לך קוני".

"אולי כן ואולי לא".

"אני מכיר את קוני שלי", הוא אמר, מנפנף באצבעו. כעת היא זכרה אותו אפילו טוב יותר, מהמסעדה ההיא, ולחייה האדימו למחשבה איך כלאה את נשימתה בדיוק כשחלפה על פניו – איך נראתה בעיניו בוודאי. והוא זכר אותה. "אלי ואני מגיעים הנה במיוחד בשבילך", הוא אמר. "אלי יכול לשבת אחורה.

מה את אומרת?"

"לאן?"

"לאן מה?"

"לאן ניסע?"

הוא התבונן בה. הוא הסיר את משקפי השמש שלו והיא ראתה עד כמה חיוור

העורר סביב עיניו, כמו חורים שלא נמצאו בצל אלא נחשפו באור. עיניו נראו כמו שברי זכוכית שלכדו את השמש בדרך נעימה. הוא חייך. נראה היה כאילו עד כה לא עברה בו המחשבה שיוצאים לסיבוב לאן שהוא, למקום כלשהו.

"רק לסיבוב, קוני מתוקה".

"לא אמרתי שקוראים לי קוני", היא אמרה.

"אבל אני יודע איך קוראים לך. אני יודע מה השם שלך ואני יודע עלייך הכל, הרבה דברים", אמר ארנולד פרנד. הוא לא זז עדיין אלא עמד במקום ונשען אל הטרנטה שלו. "בירדתי עלייך במיוחד, כזאת ילדה יפה, וגיליתי עלייך הכל – למשל אני יודע שההורים והאחות שלך נסעו לאנשהו ואני יודע לאן וכמה זמן הם לא יהיו כאן, ואני יודע עם מי היית אתמול בלילה, ושם חברתך הטובה ביותר הוא בטי, נכון?"

הוא דיבר בקצב קליל, ממש כאילו שינן מילים של שיר. החיוך שלו שידר לה שהכל בסדר. במכונית הגביר אלי את הרדיו שלו ולא טרח להסב אליהם את מבטו.

"אלי יכול לשבת במושב האחורי", אמר ארנולד פרנד. הוא הורה על חברו בניד סנטר, כאומר שאלי לא נחשב והיא לא צריכה להיות מוטרתת בגללו.

"איך גילית את כל הדברים האלה?" אמרה קוני.

"תקשיבי: בטי שולץ וטוני פיטץ' וג'ימי פטינגר וננסי פטינגר", הוא זימר.

"ריימונד סטנלי ובוה האטר –"

"אתה מכיר את כל הילדים האלה?"

"אני מכיר את כולם".

"רגע, אתה צוחק. אתה לא מהאזור הזה".

"בטח שכן".

"אבל – איך זה שלא ראינו אותך קודם?"

"בטח שראיתם אותי", הוא אמר. הוא הביט מטה אל המגפיים שלו, כאילו

נפגע מעט. "את פשוט לא זוכרת".

"אני חושבת שהייתי זוכרת אותך", אמרה קוני.

"באמת?" זה גרם לו להרים את מבטו, קורן. הוא נראה מרוצה. הוא החל להקיש באגרופיו קלות לקצב המוסיקה מהרדיו של אלי. קוני הסיטה מבטה מן החיוך שלו אל המכונית, שצבעה היה כה בהיר עד שכמעט הכאיב לעיניה. היא הביטה בשם, ארנולד פרנד. על הפגוש הקדמי הופיע ביטוי מוכר – "משהו לא מהעולם הזה!". זה היה ביטוי שילדים השתמשו בו בשנה שעברה, אבל לא השנה. היא התבוננה בכיתוב זמן מה, כאילו המילים צופנות משמעות שעדיין

לא עמדה עליה.

"על מה את חושבת? הא?" דרש ארנולד פרנד לדעת. "את לא חוששת שהשיער שלך יעוף ברוח במכונית, נכון?"
"לא".

"חושבת אולי שאני לא נוהג טוב?"

"מאיפה לי לדעת?"

"את ילדה קשה. איך זה?" הוא אמר. "את לא מבינה שאני חבר שלך? לא ראית שעשיתי את הסימן שלי כשעברת על פני?"
"איזה סימן?"

"הסימן שלי". והוא התווה סימן איקס באוויר, בעודו רוכן לעברה. הם עמדו במרחק שלושה מטרים בערך זה מזו. לאחר שידו נפלה אל צד גופו האיקס עמד עדיין באוויר, כמעט נראה לעין. קוני הניחה לדלת הרשת להיסגר ועמדה דוממת לגמרי מצדה הפנימי, ושמעה איך המוסיקה מהרדיו שלה ומזה של הנער מתערבבות זו בזו. היא התבוננה בארנולד פרנד. הוא עמד שם בשלווה נוקשה כל כך, מעמיד פנים שהוא שָׁלוֹ, כשידו האחת תלויה ברישול על ידית הדלת כאילו הוא מחזיק כך את עצמו על הרגליים, ואין לו שום כוונה לזוז משם אי פעם. היא זיהתה את רוב הדברים שהיו קשורים אליו, את הג'ינס הצמודים שהבליטו את הירכיים והתחת שלו ומגפי העור השמנוניים והחולצה הצמודה, ואפילו החיוך החברי החלקלק שלו, אותו חיוך ישנוני וחולמני ששימש את כל הנערים כשרצו להעביר מסרים בלי מילים. היא זיהתה את כל זה וגם את האופן שבו דיבר, קצת כאילו שר, לועג מעט, מתלוצץ, אבל רציני וקצת מלנכולי, והיא זיהתה את הדרך שבה הקיש את אגרופיו זה לזה לקצב המוסיקה שנמשכה ונמשכה מאחוריו. אבל כל הדברים הללו לא התלכדו לדבר אחד.

פתאום היא אמרה, "הי, בן כמה אתה?"

החיוך נמוג מעל פניו. ואז היא ראתה שהוא לא ילד, שהוא הרבה יותר מבוגר – בן שלושים, אולי יותר. כשהבינה זאת, ליבה החל להלום מהר יותר.
"איזה שאלה מחורפנת. את לא רואה שאני בגיל שלך?"

"אתה מה זה לא".

"אולי בשנתיים יותר מבוגר. אני בן שמונה-עשרה".

"שמונה-עשרה?" היא אמרה בספקנות.

הוא גיחך כדי להניח את דעתה וקמטים הופיעו בזוויות פיו. השיניים שלו היו גדולות ולבנות. הגיחוך שלו היה כל כך רחב שעינוו הפכו לסדקים, והיא ראתה עד כמה עבים הריסים שלו, עבים ושחורים כאילו צוירו בחומר שחור דמוי פחם.

ואז, לפתע, הוא נראה נבוך והביט מעבר לכתפו על אלי. "הוא, הוא משוגע", אמר. אלי הקשיב עדיין למוסיקה. משקפי השמש שלו לא הסגירו שמץ ממחשבותיו. הוא לבש חולצה כתומה בהירה שחצי מכפתוריה היו פרופים כדי לחשוף את חזהו, שהיה חיוור וכחלחל, לא שרירי כמו זה של ארנולד פרנד. צווארון חולצתו הורם כולו וחודיו הזדקרו מעל לסנטרו כאילו הם מגוננים עליו. הטרנזיסטור היה לחוץ אל אוזנו והוא ישב שם במין מצב של הלם, כולו בשמש.

"הוא די מוזר", אמרה קוני.

"הי, היא אומרת שאתה די מוזר! די מוזר!" קרא ארנולד פרנד. הוא דפק על המכונת כדי למשוך את תשומת ליבו של אלי. אלי הסתובב לראשונה וקוני נדהמה לראות שגם הוא לא ילד – היו לו פנים בהירים, חלקים, ולחיייו היו אדומות מעט כאילו הוורידים קרובים מדי אל פני העור, פנים של תינוק בן ארבעים. למראה זה חשה קוני גל של סחרחורת גואה בה, והביטה בו כממתינה שמשוהו ישנה את ההלם הרגעי, ויעשה שהכל יחזור להיות בסדר. שפתיו של אלי המשיכו לצור מילים, למלמל ביחד עם המילים שהלמו באוזנו.

"אולי עדיף שתלכו מכאן שניכם", אמרה קוני חלושות.

"מה? מה פתאום?" קרא ארנולד פרנד. "באנו הנה כדי לקחת אותך לסיבוב. היום יום ראשון". עכשיו קולו נשמע כמו זה של האיש ברדיו. זה אותו קול, חשבה קוני. "את לא יודעת שהיום כל היום יום ראשון? ומותק, לא משנה עם מי היית אתמול בלילה, היום את עם ארנולד פרנד ואל תשכחי את זה! אולי עדיף שתצאי לכאן", אמר, ואת המשפט הזה ביטא בקול אחר – מעט יותר שטוח, כאילו החום התחיל להשפיע עליו.

"לא. יש לי דברים לעשות".

"היי".

"עדיף שתסתלקו שניכם".

"אנחנו לא מסתלקים עד שאת באה איתנו".

"בחיים אני לא –"

"קוני, אל תתחילי אתי עם שטויות. כאילו – כאילו אל תתחילי אתי עם שטויות", אמר, מטלטל ראשו. הוא צחק כלא־מאמין. הוא הניח את משקפי השמש על קודקודו, בזהירות, כאילו באמת חבש פיאה, והוריד את הידיות אל מאחורי אוזניו. קוני הביטה בו, גל נוסף של סחרחורת ופחד גאה בה, ולרגע יצא ממיקוד והפך לכתם מטושטש שנשען אל מכונת הזהב שלו, ועלתה בה המחשבה שהוא אכן נסע במעלה השביל, אבל לפני כן הוא לא הגיע משום מקום ולא היה שייך לשום מקום ושכל מה שקשור בו ואפילו במוסיקה שהיתה כל כך

מוכרת לה ממשי רק למחצה.

"אם אבא שלי יבוא ויראה אותך –"

"הוא לא יבוא. הוא בכרביקיו."

"מאיפה אתה יודע?"

"אצל דודה טילי. כרגע הם – אה – הם שותים. יושבים", הוא אמר בקול מעורפל, ומיצמן כאילו הוא מביט כל הדרך אל העיר ומעבר לה אל החצר האחורית של הרודה טילי. ואז נראה כאילו החיזיון מתבהר והוא הינהן במרץ. "כן. יושבים. הנה אחותך בשמלה כחולה, הא? ועקבים גבוהים, הכלבה המסכנה והעלובה – ממש לא כמוך, מתוקה! ואמא שלך עוזרת לאיזה זקנה עם התירס, הם מנקים את התירס – מקלפים את התירס –"

"איזה זקנה?" קראה קוני.

"מאיפה לי לדעת איזה זקנה, אני לא מכיר כל זקנה מחורבנת בעולם!" צחק ארנולד פרנד.

"אה, זו מרת הורנסבי... מי הזמין אותה?" אמרה קוני. היא חשה מסוחררת מעט. הנשימה שלה היתה מהירה.

"היא שמנה מדי. אני לא אוהב אותן שמנות. אני אוהב אותן כמו שאת, מותק", הוא אמר לה בחיך מנומנם. הם הביטו זה בזו זמן מה מבעד לדלת הרשת. הוא אמר בקול רך, "עכשיו, זה מה שתעשי: את הולכת לצאת מהדלת. את הולכת לשבת מקדימה אתי, ואלי ישב מאחור, לעזאזל עם אלי, נכון? את לא יוצאת עם אלי. את יוצאת אתי. אני המאהב שלך, מותק".

"מה? אתה מטורף –"

"כן, אני המאהב שלך. את לא יודעת מה זה, אבל את תדעי", הוא אמר. "אני יודע גם את זה. אני יודע עלייך הכל. אבל תראי: זה ממש נחמד ולא היית יכולה לבקש לעצמך מישוהו יותר טוב או יותר מנומס ממני. אני תמיד מקיים את מה שהבטחתי. אני אגיד לך איך זה, אני תמיד נחמד בהתחלה, בפעם הראשונה. אני אחזיק בך כל כך חזק שלא תחשבי שאת צריכה לנסות לכרוח או להעמיד פנים כי תדעי שאת לא יכולה. ואני אכנס לתוכך אל המקום של כל הסודות ואת תתני לי אותם ותאהבי אותי –"

"תשתוק! אתה מטורף!" אמרה קוני. היא נסוגה מן הדלת. היא הניחה את ידיה על אוזניה כאילו שמעה משהו נורא, משהו שלא נועד לה. "אנשים לא מדברים ככה, אתה מטורף", היא מילמלה. ליבה היה כמעט גדול מכדי שחזה יכיל אותו, ופעימותיו המאומצות גרמו לזיעה לכצבץ על כל גופה. היא הביטה החוצה וראתה את ארנולד פרנד נעצר, ואז פוסע צעד אחד לעבר המרפסת,

מתנודד. הוא כמעט נפל. אבל כמו שיכור מחושב הצליח לייצב את עצמו. הוא התנדנד במגפיו הגבוהים, ונאחז באחד מעמודי המרפסת.

"מותק?" הוא אמר. "את מקשיבה עדיין?"

"תעוף לעזאזל!"

"תהיי נחמדה, מותק. תקשיבי".

"אני הולכת לצלצל למשטרה –"

הוא התנודד שוב ומזווית פיו נפלטה קללה מהירה, שנזרקה הצידה ולא נועדה לאוזניה. אבל אפילו ה"ישו!" הזה נשמע מאולץ. ואז הוא החל לחייך שוב. היא התבוננה בחיוך המפציע, שהיה מוזר כאילו חייך מתוך מסיכה. כל פניו הם מסיכה, חשבה בפראות, שזופה עד הצוואר אבל משם זה נמוג, כאילו הוא טייה את פניו במייק-אפ אבל שכח את הצוואר.

"מותק –? תראי, ככה זה עובד. אני תמיד אומר את האמת ואני מבטיח לך:

אני לא נכנס לבית הזה אחרייך".

"עדיף לך שלא! אני אצלצל למשטרה אם אתה – אם אתה לא –"

"מותק", הוא דיבר ישר דרך הקול שלה, "מותק. אני לא נכנס לשם אבל את

תצאי לכאן. את יודעת למה?"

היא התנשמה במהירות. המטבח נראה כמו מקום שהיא לא ראתה מעולם, כמו חדר שאליו ברחה, אבל הוא לא טוב מספיק, כי הוא לא יעזור לה. לחלון המטבח לא היה וילון אף פעם, גם אחרי שלוש שנים, ובכיוור היו כלים שהיא היתה אמורה לרחוץ – כנראה – ואילו העביר מישהו את ידו על השולחן היה בטח מרגיש שם משהו דביק.

"את מקשיבה, מותק? הי?"

"– הולכת לצלצל למשטרה –"

"ברגע שתגעי בטלפון אני לא אצטרך לקיים את ההבטחה שלי ואוכל

להיכנס פנימה. את לא רוצה שזה יקרה".

היא מיהרה קדימה וניסתה לנעול את הדלת. אצבעותיה רעדו. "אבל למה לנעול את זה", ארנולד פרנד אמר בעדינות, מדבר ממש אל תוך פניה. "זו רק דלת רשת. זה ממש כלום". אחד ממגפיו היה מונח בזווית משונה, כאילו כף רגלו לא בתוכו. הוא הצביע שמאלה בקרסול מעוקל. "הרי כל אחד יכול לפרוץ דלת רשת וזכוכית ועץ וברזל, או כל דבר אחר אם צריך, ממש כל אחד, ובמיוחד ארנולד פרנד. אם המקום יעלה באש, מותק, את תחושי אל זרועותי, ממש אל זרועותי, ותשובי הביתה – כאילו תדעי שאני המאהב שלך ותפסיקי עם השטויות. אין לי בעיה שבחורה נחמדה וכיישנית, אבל שטויות אני לא

אוהב". חלק מן המילים הללו נאמרו במקצב קל, ולקוני היה נדמה שהיא מזהה אותן – הן הזכירו שיר מהשנה שעברה, על נערה שחשה אל זרועות החבר שלה ושבה הביתה –

קוני עמדה יחפה על רצפת הלינוליאום, והביטה בו. "מה אתה רוצה?" היא לחשה.

"אני רוצה אותך", הוא אמר.

"מה?"

"ראיתי אותך באותו לילה וחשבתי, את זאת, כן כן. לא הייתי צריך לחפש יותר."

"אבל אבא שלי עומד לחזור. הוא חוזר לקחת אותי. הייתי צריכה לחפוף קודם את הראש –" היא דיברה בקול יבש, מהיר, בקושי מרימה אותו כדי שישמע.

"לא, אבא שלך לא בא, וכן, היית צריכה לחפוף ראש, וחפפת אותו בשבילי. הוא יפה ומבריק וכל זה בשבילי. אני מודה לך, יקירה", הוא אמר בקידה לעגנית, אבל שוב כמעט איבד את שיווי המשקל שלו. הוא נאלץ להתכופף ולסדר את מגפיו. אין ספק שהרגליים שלו לא הגיעו עד הרצפה; המגפיים ודאי רופדו במשהו כדי שייראה גבוה יותר. קוני הסתכלה החוצה אליו, ומאחוריו, על אלי במכוננית, שנראה כאילו הוא מסתכל הצדה לימינה של קוני, בוהה בשום דבר. ואז אלי אמר, מושך את המילים מן האוויר בזו אחר זו כמי שזה עתה מגלה אותן, "אתה רוצה שאני אנתק את הטלפון?"

"תסתום את הפה ואל תפתח אותו", אמר ארנולד פרנד, פניו סמוקים מן הכפיפה או אולי ממבוכה על כך שקוני ראתה את מגפיו. "זה לא עסק שלך."

"מה... מה אתה עושה? מה אתה רוצה?" אמרה קוני. "אם אני אצלל למשטרה הם יתפסו אותך, הם יעצרו אותך..."

"ההבטחה היתה שאני לא אכנס אלא אם תגעי בטלפון, ואני אקיים את ההבטחה", אמר. הוא שב והזדקף וניסה להטות את כתפיו לאחור. הוא נשמע כמו גיבור של סרט שמשמיע הכרזה חשובה. אבל הקול שלו היה רם מדי, כאילו דיבר אל מישהו שנמצא מאחורי קוני. "לא תיכננתי להיכנס לתוך הבית הזה שאני לא אמור להיות בו אלא שאת תצאי אלי, כמו שאת צריכה. את לא יודעת מי אני?"

"אתה משוגע", היא לחשה. היא נסוגה מהדלת אבל לא רצתה להיכנס לחלק אחר של הבית, כדי לא לתת לו רשות להיכנס דרך הדלת. "מה אתה... אתה משוגע, אתה..."

“הא? מה את אומרת, מותק?”

עיניה התרוצצו על פני המטבח. היא לא הצליחה להיזכר מה זה, החדר הזה.

“אז ככה, מותק: את תצאי החוצה וניסע מכאן לסיבוב נחמד. אבל אם לא תצאי אנחנו נחכה עד שהקרובים שלך יחזרו הביתה ואז הם כולם יחטפו”.

“את רוצה שינתקו לך את הטלפון?” אמר אלי. הוא החזיק את הרדיו במרחק מאוזנו והעווה את פניו, כאילו בלי הרדיו קשה לו לסבול את האוויר.

“אמרת לך לסתום, אלי”, אמר ארנולד פרנד, “אם אתה חירש, תקנה מכשיר שמיעה, טוב? תתאפס על עצמך. הילדה הצעירה הזאת לא עושה בעיות והיא הולכת להיות נחמדה אלי, אז אלי, תתרכז בעניינים שלך, לא איתך היא יוצאת –

בסדר? אל תתעלק עלי, אל תתחזר, אל תסחוט אותי, אל תידבק אלי, אל תעקוב אחרי”, הוא אמר בקול מהיר ונטול משמעות, כמי שרץ דרך כל הביטויים שהוא מכיר בלי שהוא בטוח כבר איזה מהם באופנה, ואז ממחר לחדשים, שאותם הוא ממציא בעיניים עצומות: “אל תזחל תחת הגדר שלי, אל תשתחל אל מאורת

הסנאי שלי, אל תסניף את הדבק שלי, תמצוץ את הקרטיב שלי, תוריד ממני את האצבעות המטונפות שלך!” הוא סוכך על עיניו והציץ פנימה אל קוני, שנצמדה בגבה אל שולחן האוכל. “אל תשימי לב אליו, מותק, הוא סתם יצור.

הוא מטומטם, נכון? אני הבחור בשבילך וכמו שאמרת, את תצאי לכאן יפה כמו לידי ותתני לי את היד שלך, ואף אחד לא ייפגע, כאילו אבאל’ה הנחמד הזקן והקירח שלך ואמאל’ה שלך ואחותך עם העקבים הגבוהים שלה. כי תגידי:

בשביל מה לערב אותם בזה?
“עזוב אותי”, קוני לחשה.

“הי, את מכירה את האשה הזקנה הזאת שגרה בהמשך הרחוב, זאת עם התרנגולות והכל – את מכירה אותה?”

“היא מתה!”

“מתה? מה? את מכירה אותה?” אמר ארנולד פרנד.
“היא מתה –”

“את לא מחבבת אותה?”

“היא מתה – היא – היא כבר לא כאן –”

“אבל את לא מחבבת אותה? כאילו, יש לך משהו נגדה? איזה חשבון או משהו?” ואז קולו צלל כאילו הוא נבוכך על איזו אמירה גסה. הוא נגע במשקפי השמש שנחו על קודקודו כאילו כדי לוודא שהם עדיין שם. “תהיי ילדה טובה”.

“מה אתה הולך לעשות?”

"רק שני דברים, או אולי שלושה", אמר ארנולד פרנד. "אבל אני מבטיח שזה לא יימשך הרבה זמן ואת תחבבי אותי כמו שאת מחבבת בסוף אנשים שאת קרובה אליהם. זה יקרה. איך לך מה לחפש פה יותר, אז צאי החוצה. את לא רוצה שהקרובים שלך יהיו בצרות, נכון?"

היא הסתובבה ונתקלה בכיסא או משהו דומה, ונחבלה ברגלה, אבל היא רצה אל החדר האחורי והרימה את שפופרת הטלפון. משהו נהם באוזנה, נהימה קטנטונת, ובחילה של פחד תקפה אותה ולא הניחה לה לעשות דבר מלבד להקשיב – הטלפון היה לך וכבד מאוד ואצבעותיה גיששו אחר החוגה אבל היו חלשות מכדי לגעת בה. היא החלה לצרוח אל תוך הטלפון, אל תוך הנהמה. היא צעקה, היא צעקה לאמה, היא הרגישה איך האוויר בריאותיה ניתך פנימה והחוצה מצד לצד כאילו ארנולד פרנד דוקר אותה בעזרתו שוב ושוב, ללא רחם. יללת צער חזקה גאתה והציפה אותה והיא היתה נעולה בתוכה כמו שהיתה נעולה בתוך הבית הזה.

לאחר זמן מה הצליחה לשמוע שוב. היא ישבה על הרצפה ונשענה אל הקיר בגב לך.

ארנולד פרנד אמר מהדלת, "ילדה טובה. תניחי את השפופרת במקום".
היא בעטה בשפופרת והרחיקה אותה ממנה.
"לא, מותק. תרימי אותה. תשימי אותה כמו שצריך".
היא הרימה אותה והחזירה אותה למקום. צליל החיוג נפסק.
"ילדה טובה. עכשיו בואי החוצה".

היא היתה מרוקנת ממה שקודם היה פחד וכעת השאיר בתוכה רק חלל. כל הצרחות ניקזו אותו ממנה. היא ישבה, רגל אחת מקופלת תחתיה, ועמוק בתוך מוחה המשיך לדלוק מין ראש־סיכה שלא הניח לה להירגע. היא חשבה, אני לא אראה יותר את אמא שלי. היא חשבה, אני לא אישן יותר במיטה שלי. החולצה הירוקה שלה היתה רטובה לגמרי.

ארנולד פרנד אמר, בקול מתון ורם שנשמע כנישא מעל במה, "המקום שממנו באת כבר לא קיים יותר, והמקום שאליו חשבת ללכת מבוטל. המקום שבו את נמצאת עכשיו – בתוך הבית של אבא'ה שלך – הוא רק קופסת קרטון שאני יכול להפיל בכל רגע. את יודעת את זה, תמיד ידעת. את שומעת אותי?" היא חשבה, אני חייבת לחשוב, אני חייבת לדעת מה לעשות.

"נצא לשדה נחמד, כאן בכפר, למקום עם ריח טוב והמון שמש", אמר ארנולד פרנד. "אני אחזיק אותך בזרועותי בכוח כך שלא תצטרכי לנסות לברוח ואני אראה לך מה זה אהבה, מה היא עושה. לעזאזל עם הבית הזה! הוא באמת

נראה יציב", אמר. הוא הסיע את הציפורן שלו על הרשת והרעש לא צימרר את קוני כמו שהיה עושה יום קודם. "עכשיו, שימי את היד על הלב, מותק. את מרגישה את זה? גם זה מרגיש יציב, אבל אנחנו יודעים שזה לא ככה. תהיי נחמדה אלי, תהיי מתוקה כמו שאת יודעת כי מה עוד יכולה נערה כמוך לעשות חוץ מאשר להיות מתוקה ויפה ולהיכנע? – ולהסתלק לפני שהקרובים שלה חוזרים?"

היא חשה את לבה הולם. נדמה היה שידה סוגרת עליו. לראשונה בחייה חשבה שהוא לא שלה, שהוא לא משתייך אליה, שהוא רק דבר חי שהולם בתוך הגוף הזה, שגם הוא לא באמת שלה. "את לא רוצה שהם ייפגעו", המשיך ארנולד פרנד. "עכשיו קומי מותק. קומי בכוחות עצמך".

היא נעמדה.

"עכשיו תסתובבי הנה. יופי. בואי הנה אלי. – אלי, אמרתי לך לעזוב את זה, נכון? אתה מטומטם, אתה יצור עלוב ומטומטם", אמר ארנולד פרנד. דבריו לא נשמעו כעוסים אלא רק כחלק מלחש כישוף. הלחש היה נעים. "עכשיו צאי אלי מדלת המטבח, מותק, ובואי נראה חיוך, נסי, את ילדה קטנה אמיצה ומתוקה ועכשיו הם אוכלים תירס ונקניקיות שהתבקעו מרוב בישול על האש בחוץ, ואין להם מושג מה קורה איתך ואף פעם לא היה להם, ומותק, את יותר טובה מהם כי אף אחד מהם לא היה עושה את זה למענך".

קוני חשה את הלינוליאום תחת כפות רגליה. הוא היה קריר. היא הסיטה את השיער אחורה מעיניה. ארנולד פרנד עזב בזהירות את העמוד ופתח זרועותיו לקראתה, מרפקיו מכוונים זה לזה ופרקי ידיו רפויים במין הצגה של חיבוק נבוך מעט - הוא לא רצה שהיא תרגיש לא בנוח.

היא שלחה ידה אל הרשת. היא התבוננה בעצמה כשדחפה לאיטה את הדלת ופתחה אותה כאילו עמדה מאחור, בטוחה מעברו האחר של הסף, מביטה בגוף הזה ובראש הזה עם השיער הארוך נעים החוצה אל אור השמש, שם חיכה ארנולד פרנד.

"נערת המתוקה תכולת העין", הוא כמעט זימזם באנחה שלא היה לה שום קשר לעיניה החומות, ועם זאת היא נאספה אל מרחבי הארץ מוכי השמש שמאחוריו ומצדדיו – מרחבים עצומים שקוני מעולם לא ראתה ולא הכירה, ורק ידעה שאליהם היא הולכת.

מאנגלית דפנה רוזנבליט ועודד וולקשטיין